

Arrest

nr. 81 521 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 16 januari 2010 (verzoekster) en 25 juli 2009 (verzoeker) het Rijk binnen en dienden op 31 augustus 2010 (verzoekster) en 27 juli 2009 (verzoeker) een asielaanvraag in. Op 22 februari 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer K. S. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Narayani VDC (Village Development Committee) in Nawalparasi district, en bent u in het bezit van de Nepalese nationaliteit. U stamt uit een koningsgezinde familie, maar was zelf nooit politiek actief. Sinds de jaren 2058 of 2059 (Nepalese

kalender, stemt overeen met de periode 2001-2003 volgens de Gregoriaanse kalender) eisten de Maobadi geregeld uw bus op om mensen te transporteren naar hun massabijeenkomsten. Sinds het jaar 2060 (2003/2004) hebben de Maobadi ook een stuk grond van uw familie ingenomen. Op 29/10/2062 (11 februari 2006) ontving u voor het eerst een brief van het lokale comité van de Maobadi, waarin zij 100.000 Nepalese roepies (NPR) van u eisten. Na wat onderhandelen kon u dat bedrag terugbrengen tot 50.000 NPR, een bedrag dat u met veel moeite bij elkaar had kunnen brengen. Later dat jaar begon u met een neef een zaak nabij Butwal in Rupandehi district. Sindsdien verdeelde u uw tijd tussen uw ouderlijk huis in Narayani VDC (Nawalparasi district) en een huis in Sukha Nagar (in Rupandehi district). Later spraken de Maobadi u nog geregeld op dreigende toon aan op straat met de boodschap uw geld klaar te houden voor het moment dat men er om zou vragen. U verliet Nepal op 25/5/2065 (10/9/2008). U nam het vliegtuig naar Delhi, India, en reisde verder naar Polen. In Polen ging u aan de slag in een vleesverwerkend bedrijf, maar daar werkte u maar een dag of twee, drie. Vervolgens verbleef u nog acht à negen maanden in Polen, waarna u naar België doorreisde. Vijf à zes dagen na uw aankomst in België, op 27 juli 2009, diende u hier een asielaanvraag in. In geval van een terugkeer naar Nepal vreest u door maoïsten gedood te worden. Zij rekenden immers af met vele van hun tegenstanders. Op 01/12/2065 (14 maart 2009) kreeg uw echtgenote A. S. (O.V. 6.466.230) een brief met de vraag om opnieuw 100.000 NPR aan de maoïstische partij te doneren. Uw echtgenote kende iemand bij de politie en sprak deze hierover aan, maar deze verwees haar door naar het politiekantoor. Tien dagen na het ontvangen van de eerste brief, ontving uw echtgenote op 10/12/2065 (23 maart 2009) een nieuwe brief. Daarin werd melding gemaakt van haar bezoek aan de politie en werd ze aangemaand alsnog te betalen. Één dag later, op 11/12/2065 (24 maart 2009), kreeg uw echtgenote bezoek van een groep Maobadi, die haar sloegen en zelfs trachtten aan te randen. Één van de belagers verijdelde echter deze poging en gaf uw echtgenote de kans om binnen de twee dagen te betalen of u uit te leveren. Daarop vluchtte uw echtgenote eerst naar Sukha Nagar, later naar haar ouders, bij wie zij verbleef tot haar vertrek naar België. Zij kwam op 16 januari 2010 in België aan en diende op 31 augustus 2010 een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw staatsburgerschapskaart (Nagarikta Pramanpatra - vergelijkbaar met een identiteitskaart); drie ingescande kopies van documenten m.b.t. de registratie van uw bedrijf Kushal Trade Centre; uw Nepalees paspoort geldig van 23 september 2002 tot 22 september 2007; de geboorteaktes van uw beide zonen; uw huwelijksakte en een overlijdensakte van uw vader. Ter staving van uw asielrelaas legde u vier (ingescande kopieën van) brieven van de maoïstische partij neer, aan u gericht, twee uit het jaar 2062 (2006) en twee uit 2065 (2009). Volgens de inhoud van deze brieven wordt u om geldelijke bijdragen verzocht en wordt er met fysieke sancties gedreigd indien u deze verzoeken naast zich neerlegt.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal op intentionele wijze hebt trachten te misleiden. Aanvankelijk verklaarde u Nepal te hebben verlaten op 14/1/2066 (27 april 2009), vervolgens twee of drie maanden in India te hebben verbleven en daarna via Frankrijk naar België te zijn gereisd (CGVS I, blz. 6). Slechts wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd of u in Polen had verbleven, gaf u uiteindelijk toe Nepal reeds te hebben verlaten op 25/05/2065 (10 september 2008) en enkele dagen later in Polen te zijn neergestreken, alwaar u vervolgens gedurende acht of negen maanden verbleef (CGVS II, blz. 5). U liet na in deze periode asiel aan te vragen in Polen (CGVS II, blz. 4). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij zich meteen na binnenkomst in de Europese Unie tot de autoriteiten van de lidstaat waar hij zich bevindt wendt om internationale bescherming aan te vragen. Hetzelfde geldt overigens voor uw echtgenote. Zij kwam op 16 januari 2010 in België aan (DVZ-verklaring A. S. vraag 34; CGVS-vragenlijst A. S. vraag 5) en diende pas op 31 augustus 2010 een asielaanvraag in. Het feit dat jullie beiden zo lang gewacht hebt om asiel aan te vragen ondermijnt op fundamentele wijze de ernst van de door jullie beweerde vrees. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat noch u noch uw echtgenote ook maar één enkel stuk neerlegde ter staving van jullie respectieve reisroutes (paspoort, vliegtuigticket, boarding pass, bagagesticker). U legde weliswaar uw oud paspoort (geldig tot 2007) neer, maar niet uw huidig paspoort. Ook uw echtgenote liet na haar paspoort te tonen. In deze was u overigens niet eensluidend. U verklaarde eerst dat zij in België nog steeds over haar

paspoort beschikt (CGVS II, blz. 10), daar waar u later verklaarde dat de smokkelaar het van haar had afgenomen (CGVS III, blz. 4).

Door het aanvankelijk verzwijgen van uw verblijf in Polen komt ook de geloofwaardigheid van uw rechtstreekse vluchtaanleiding ernstig in het gedrang. In eerste instantie beweerde u immers uw land te zijn ontvlucht nadat er een tweede koppel dreigbrieven van de Maobadi aan u gericht werd in de eerste helft van de twaalfde maand (Chaitra) 2065 (maart 2009) (CGVS I, blz. 8-9). In de eerste werd u verzocht om een donatie van 100.000 NPR. Daarna ging u naar de politie. In de tweede brief werd u hiervan beticht en werd er met fysieke actie tegen u bedreigd. Tijdens uw derde gehoor op het Commissariaat-generaal wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat het uw echtgenote was die deze dreigbrieven ontving. Voorts zouden enkele maoïsten op 11/12/2065 (24 maart 2009) uw echtgenote geslagen hebben en getracht hebben haar aan te randen (CGVS III, blz. 3). Het is niet alleen zeer weinig waarschijnlijk dat u een dergelijk incident zou vergeten te melden zijn tijdens uw eerste twee gehoren op het Commissariaat-generaal. Het gaat hier ook om een duidelijke tegenstrijdigheid met de inhoud van de door u neergelegde brief. Deze brief is immers aan u gericht en u wordt ervan beschuldigd naar de politie gestapt te zijn. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zich op dat moment reeds in Polen bevond. Er kan dan ook niet anders dan besloten worden dat u – vergeefs – gepoogd hebt om op opportunistische wijze uw verklaringen bij te stellen. Tevens kan aan deze laatste brief van de maoïsten geen enkel geloof gehecht worden, daar de inhoud ervan niet overeenstemt met uw verklaringen. Bijgevolg missen ook de overige door u neergelegde brieven van de Maobadi - die alle op gelijkaardige wijze zijn opgesteld – de nodige bewijskracht.

Volledigheidshalve kan met betrekking tot eventuele verzoeken om donaties vanwege maoïsten erop gewezen worden dat zogenaamde "open donatiecampagnes" regelmatig gehouden worden door maoïsten in Nepal. Volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, gaan dergelijke donatieverzoeken nog maar zelden gepaard met gewelddadige afpersing. Bovendien worden vaak absurd hoge bedragen geëist maar blijkt dat er nog stevig onderhandeld kan worden en dat maoïsten reeds tevreden zijn met bescheiden giften.

De overige documenten die u neerlegde zijn niet van dien aard om bovenstaande vaststellingen om te buigen. Uw identiteit en die van uw kinderen, uw burgerlijke staat, uw beroepsactiviteiten en het overlijden van uw vader worden op zich door mij immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw A. S. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Butwal, Rupandehi district en bent u in het bezit van de Nepalese nationaliteit. Uw echtgenoot, K. S. (O.V. 6.466.230), werd herhaaldelijk geïnterviewd door Maobadi. Geregeld werd hij verzocht om donaties te betalen. Ook al betaalde hij, hij werd telkens verzocht om meer geld bij te dragen. Indien hij dit niet zou doen, zouden er sancties volgen. Uw echtgenoot wilde niet langer betalen en besloot het land te verlaten. Op 27 juli 2009 vroeg hij asiel aan in België. Op 1/12/2065 (Nepalese kalender, stemt overeen met 14 maart 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) stuurden Maobadi een brief waarin ze om een donatie van 100.000 Nepalese roepies verzochten. U was bang en verwittigde de politie. Op 10/12/2065 (23 maart 2009) volgde een tweede brief. Ondanks hun waarschuwing was u toch naar de politie gestapt. U zou hiervoor de gevolgen dragen. De volgende avond werd u aangevallen door vier mannen. Zij vroegen naar uw echtgenoot en dreigden ermee hem te vermoorden. Enkelen van hen trachtten u aan te randen, maar een andere behoeftte u daarvoor. Zij gaven u nog enkele dagen de tijd om uw echtgenoot én het geld te brengen. De volgende ochtend vluchtte u naar de woning van uw ouders. U vreesde dat Maobadi u op een dag zouden vinden en vermoorden. U besloot uw echtgenoot te vervoegen. Op 24/9/2066 (7 januari 2010) verliet u Nepal. U kwam op 16 januari 2010 in België aan en diende op 31 augustus 2010 een asielaanvraag in. In het kader van uw asielaanvraag werden de volgende documenten aan het Commissariaat-generaal bezorgd: enkele doktersattesten d.d. 2 augustus 2011 waaruit blijkt dat u enkele dagen ziek was en dat u een neusspray en een antidepressivum werden voorgeschreven; een kaartje van een afspraak bij een – volgens de verklaringen van uw echtgenoot – psycholoog op 25 augustus 2011; enkele attesten d.d. 2011 die staven dat u TBC had; een kopie van uw aanvraag d.d.

20 mei 2011 tot medische regularisatie op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag, zoals hierboven reeds werd aangegeven, steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot, K. S. (O.V. 6.466.230), werden aangebracht. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de documenten aanwezig in uw dossier kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zij bevestigen louter dat u bepaalde medische problemen heeft (gehad) in België en dat u een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend, maar uit niets in deze documenten blijkt enig verband met de door u en uw echtgenoot aangebrachte asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers voeren de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Verder vermelden zij artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève, artikel 48/4 vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers beweren dat ze niet onmiddellijk asiel hebben aangevraagd omdat zij aanvankelijk via hun visum in Polen veilig waren. Ze verlieten Polen omdat zij daar niet langer konden werken waardoor hun situatie onhoudbaar werd en zij wel iets moesten ondernemen om hun veiligheid te garanderen.

De Raad stelt vast dat verzoeker aldus bevestigt dat hij voor bepaalde tijd legaal in Polen heeft verbleven. Gezien verzoeker dit verblijf initieel verzweg, zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het eerste gehoor voor het CGVS, en pas bij confrontatie op het tweede verhoor toegaf in Polen te zijn verbleven (waarbij verzoeker eerst stelde dat dit enkel 2-3 maanden was, om dit na confrontatie te wijzigen in 8-9 maanden tussen september 2008 en juli 2009, respectievelijk gehoorverslag 27 augustus 2010 p. 2 en p. 5) en tevens een visum te hebben gehad (geldig tot 31 mei 2011, zie administratief dossier), kon de commissaris-generaal terecht vaststellen dat hij bewust de Belgische asielautoriteiten trachtte te misleiden.

Uit het administratief dossier blijkt dat ook verzoekster een visum had voor Polen dat geldig was tot 14 augustus 2010, dat ook zij in Polen geen asiel heeft aangevraagd omdat zij, zoals haar echtgenoot, met het visum legaal kon verblijven. Gezien verzoeker beweert enkel tussen september 2008 en juli 2009 in Polen te zijn verbleven, klemt dit ernstig met verzoeksters verklaringen pas op 7 januari 2010 te zijn vertrokken (vertaling geschreven verklaring verzoekster 10 augustus 2011 p. 2) “*kwam man achterna*” (Verklaring DVZ vraag 32) en enkel 2-3 dagen in Polen te zijn verbleven op haar weg naar België (waar

zij op 16 januari 2010 aankwam, verklaring DVZ vraag 34), en met de verklaringen van verzoeker dat zijn vrouw niet bij hem was in Polen (gehoorverslag 27 augustus 2010 p. 4) en dat “ze verbleef nergens tussendoor” (gehoorverslag 27 augustus 2010 p. 10). Bovendien wachtte ook verzoekster meer dan een half jaar om in België asiel aan te vragen. Derhalve zijn verzoekers hun initiële verklaringen frauduleus. De vaststelling dat verzoekster al veel eerder is vertrokken uit Nepal volstaat om het asielrelaas onderuit te halen. Immers verzoekster toont niet aan dat ze in Nepal was toen de Maobadi haar beweerdelijk hebben benaderd.

Daarenboven kan verzoekers hun poging tot verschoning allerm minst overtuigen, omdat ten eerste beiden meer dan een half jaar gewacht hebben om een asielaanvraag in te dienen, ten tweede verzoekers frauduleuze verklaringen hebben afgelegd en ten derde verzoekers zelf stellen dat hun asielaanvraag is ingegeven omdat hun visum in Polen verlopen was en zij daar niet langer konden werken, wat bezwaarlijk een asielmotief in de zin van het vluchtelingenverdrag of het subsidiaire beschermingsstatuut is. Dat verzoekers niet onmiddellijk na het ontvluchten van hun land van herkomst asiel hebben aangevraagd, haalt dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees volkomen onderuit. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen.

Hoe dan ook volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat indien niet uit te sluiten valt dat ook verzoekers (op een eerdere datum) verplicht werden tot financiële bijdragen aan de Maobadi, er geenszins wordt aangetoond dat dit tot vervolging zou leiden, noch dat ze hiervoor geen beroep konden doen op interne bescherming. Bovendien wordt de actualiteit van dit gegeven niet aangetoond. Derhalve maken verzoekers allerm minst aannemelijk nood te hebben aan internationale bescherming.

3.2. Verzoekers ondernemen in dit verzoekschrift verder geen werkelijke poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengen zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

3.3. Waar verzoekers aan onderhavig verzoekschrift diverse internetartikels toevoegen, merkt de Raad op dat dergelijke verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verder dient de actuele situatie in het land van herkomst slechts nader te worden onderzocht indien verzoekers relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen niet het geval is (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.654; RvS 12 oktober 2004, nr. 135.927; RvS 29 september 2004, nr. 135.540; RvS 1 juli 2004, nr. 133.438; RvS 20 februari 2004, nr. 128.406).

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, gezien het CGVS hen het subsidiaire beschermingsstatuut weigert zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij hun individuele redenen na te gaan. Uit de motivering zou niet blijken dat artikel 48/4, § 2, a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoekers wel degelijk voldoende redenen voor zijn. Indien zij dienen terug te keren hebben zij schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren, wat in strijd is met artikel 3 EVRM.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissingen. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Verzoekers gaan er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers hun asielrelaas niet geloofwaardig is, kunnen zij zich niet dienstig steunen op deze elementen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet werd aldus getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoekers zich beroepen op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dienen verzoekers elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in hun land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Waar verzoekers zich beroepen op de algehele situatie, beperken zij zich tot het herhalen en tegenspreken van de motieven en conclusies van de commissaris-generaal, doch werken zij dit middel niet ernstig uit en tonen niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijzen, kan vallen onder artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet. Verzoekers bewering dat de zin "*ten slotte kunnen worden gesteld dat de situatie in Nepal op dit moment niet langer van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet*" niet afdoende is ter motivering van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, mist grondslag nu een dergelijke zin niet is opgenomen in de bestreden beslissingen.

4.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK